

AJUDANT A VIURE

«Pacem in Terris», una encíclica oportuna

El beat Joan XXIII va publicar una «carta oberta al món» en plena Guerra Freda i amb una opinió pública preocupada per la proliferació d'armes de destrucció massiva. Era una crida urgent, que buscava promoure la causa de la pau i la justícia en tots els àmbits socials, nacionals i internacionals.

Han passat 50 anys i l'escenari polític mundial ha canviat bastant, però aquella Carta-Encíclica continua essent molt il·luminosa i encara té molt a ensenyar-nos per a viure els reptes actuals que

també estan comportant molts enfrontaments, com tots estem veient. La «Pacem in Terris» dóna una visió engrescadora i esperançada a un món que estava i continua estant molt necessitat d'un missatge de recuperació i esperança, un missatge que assenyali un camí per sortir del mal pas en què, tan sovint, quedem tancades les persones i els pobles quan ens enroquem en actituds i plantejaments que comporten violència, ni que sigui verbal. No perquè hi hagi divergències evidents entre persones i grups s'ha de perdre el respecte que tothom mereix.

La «Pacem in Terris» (segons deia l'actual Papa Benet XVI el mes d'abril proppassat) «era i és un fort toc d'alerta per participar en un diàleg creatiu entre l'Església i el món, entre creients i no creients, com el Concili Vaticà II es va proposar promoure».

Últimament tothom parla de Plans Estratègics i de «fulls de ruta» per als propers anys. És interessant i necessari que tots contribuïm a millorar les coses de manera responsable i creativa. Però cal prendre més seriosament la crida de Jesús a viure sense pretensions d'autosuficiència. Aquesta és la que causa frustració en la humanitat des del seu origen, com explica a la seva manera el llibre del Gènesi, descrivint el buit, la incomunicació, la soledat radical, la nova existencial que s'arriba a patir.

Podem organitzar el món sense Déu perquè som criatures lliures, però sense Déu no farem més que organitzar-lo contra l'home. «Un humanisme excoent és un humanisme que es torna contra nosaltres, perquè l'ésser humà no es realitza a si mateix si no és superant-se» (cfr. *Populorum Progressio*, 42). I als cristians ens pertoca anunciar i fer veure amb fets que és més encertat viure oberts a «aquell que els homes anomenen Déu» (Sant Tomàs d'Aquino) i que, en Jesucrist, ha vinculat la seva pròpia causa transcendent a la nostra fragilitat.

Intentem retrobar-nos com a criatures lliures i responsables, sabent que tots estem cridats a restaurar les realitats humanes fent obra de pau i germanor. Sobretot els cristians, que som per definició promotors de comunió.

Fa poques setmanes, el nou rector de la URL deia que invertir en educació és una garantia de futur. Per què no comencem per transformar el llenguatge estèril de la recriminació mútua que no porta enlloc?

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Lliçó inaugural de l'IREL

El 18 d'octubre se celebrà la lliçó inaugural de l'IREL, en el seu 22è aniversari. A la sala d'actes de la Universitat, el Sr. Josep Maria Carbonell, president de la Fundació Joan Maragall, encetà el cicle de conferències sobre «La Modernitat» amb la conferència «El Vaticà II, Concili de la Modernitat». La seva mirada sobre el tema i les profundes paraules captivaren l'atenció del nombrós públic assistent. El conferenciant va anar desgranant les característiques del Vaticà II. En citem la següent afirmació:

«[S'obre pas] Una Església que reconeix l'autonomia del món, els drets humans i la democràcia liberal. Crec que no s'insisteix suficientment en aquest aspecte: l'Església reconeix aspectes positius derivats de les revolucions americanes i francesa. *Gaudium et Spes* i *Dignitatis humanae* representen novament els textos de referència. A GS 37 hi trobem l'afirmació: «Si per

autonomia de les coses terrenals entenem que les coses creades i les societats mateixes gaudeixen de lleis i valors propis, que han de ser discernits, usats i ordenats gradualment per l'home, exigir-la és del tot recte, cosa que no solament és postulada pels homes del nostre temps, sinó que s'harmonitza també amb la voluntat del Creador.» O l'afirmació contundent dels drets fonamentals: «No obstant això, tota mena de discriminació, social o cultural, en els drets fonamentals de la persona, per raó de sexe, edat, raça, color, condició social, llengua o religió, ha de ser superada i foragitada perquè és contrària al designi de Déu» (GS, 29).»

En l'acte el Dr. Ramon Prat va fer un resum de les activitats del curs anterior, i el Sr. Bisbe, el Sr. Vicerector i representants de l'Ajuntament i la Diputació van lliurar les orles i diplomes als llicenciats, agents de Pastoral i diplomats que van acabar el curs passat.

Trobada de 4.000 persones voluntàries de Càritas

Una part important dels quasi 10.000 voluntaris de les Càritas de tota Catalunya s'han reunit aquest dissabte a l'edifici del Fòrum de Barcelona, en un acte presidit pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, i el president de Càritas Internacional i cardenal arquebisbe de Tegucigalpa (Hondures), Óscar Andrés Rodríguez Maradiaga.

Sota el lema de la conferència central, «Els voluntaris de Càritas, portadors d'esperança», el col·lectiu ha volgut subratllar, amb aquest acte, el seu compromís i dedicació a les persones que es troben en una situació de vulnerabilitat i, alhora, homenatjar el vo-

luntariat en uns moments que «necesitem més que mai la solidaritat de la societat». <http://www.324.cat/video/4297170/Carites>.

El raïm d'Alcarràs

Hi ha moltes maneres de començar el curs. Una d'elles és invertir en temps de silenci, perquè el Senyor inspire els nostres camins durant el curs escolar que ja ha començat. Per aquest motiu, els capellans d'Alcarràs (Mn. Enrique i Mn. Xavier) i les Filles de Jesús (María Dolores, Enri, Asunción i Ester —prepostulant—) hem realitzat un recés al monestir de les Avel·lanes.

El recés ha durat 24 h. Va començar la tarda del dimecres i va finalitzar el dijous, després de dinar.

La vocació personal i l'Església, com a «casa i escola» de comunió, han estat els temes sobre els quals hem reflexionat i que ens han ajudat a fer camí durant les estones de pregària i que hem compartit. La celebració de l'Eucaristia amb la comunitat marista i la pregària mútua no han mancat. Compartir

la taula i la conversa amb els germans maristes ha estat ric. Tot això també forma part d'aquesta qualitat espiritual que el senyor bisbe Joan Piris ens ha convidat a buscar en el seu missatge.

Aquests dies, els germans maristes han fet la verema i m'han fet pensar que aquest equip de religioses i capellans som el raïm per a aquells que ens envolten.

Mn. Xavier Navarro

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment.

Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats.

Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus.

Amb una sola oblatió, ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles, sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el fill; només ho sap el Pare.»

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el arcángel que se ocupa de tu pueblo: serán tiempos difíciles, como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora. Entonces se salvará tu pueblo: todos los inscritos en el libro.

Muchos de los que duermen en el polvo despertarán: unos para la vida eterna, otros para ignominia perpetua. Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, para toda la eternidad.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 10,11-14.18)

Cualquier otro sacerdote ejerce su ministerio, diariamente, ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo ofreció por los pecados, para siempre jamás, un solo sacrificio; está sentado a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies.

Con una sola ofrenda ha perfeccionado para siempre a los que van siendo consagrados. Donde hay perdón, no hay ofrenda por los pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«En aquellos días, después de esa gran angustia, el sol se hará tinieblas, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán.

»Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad; enviará a los ángeles para reunir a sus elegidos de los cuatro vientos, de horizonte a horizonte. Aprended de esta parábola de la figuera: Cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros suceder esto, sabed que él está cerca, a la puerta. Os aseguro que no pasará esta generación antes que todo se cumpla. El cielo y la tierra pasarán, mis palabras no pasarán. El día y la hora nadie lo sabe, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

El judici final (detall), oli sobre taula de Van der Weyden (c. 1445-50). Musée de l'Hôtel-Dieu, Beaune (França)

COMENTARI

Començament i final

dem passar per alt. Què ens diu, doncs, el text d'avui, quan estem a punt de tancar el cicle de lectura de Marc?

El primer que ens diu és que hi ha un final. Que l'existència humana no és il·limitada. Ara bé, també ens diu que vivim en l'expectativa d'un final de plenitud i que aquesta plenitud té a veure amb Jesús, en tant que fill de l'home, és a dir, en tant que revelador d'una dimensió diferent i desconeguda de la nostra existència. Aquesta promesa, lluny de despertar angoixa i neguit, mou a la lloança, a l'acció de gràcies i a l'esperança. Perquè l'important no és el dia i l'hora. El que veritablement importa és que la revelació del misteri de plenitud que és Jesús és una revelació que ens afecta i que ve a ser el que arrodona i corona la nostra vida humana.

Però encara ens diu quelcom més. La promesa d'una plenitud sense fronteres ens diu també que aquest final és, en definitiva, un començament, una nova etapa, un cicle nou que començarà d'aquí uns dies, quan encetem la preparació del Nadal.

L'any litúrgic es clou amb la imatge del Jesús que se'n va però que, paradoxalment, és també el Jesús que ve. Perquè el Jesús que ve és el que s'atansa amb benvolença i amb la senzillesa d'un infant.

Jesús està sempre venint, però també està sempre acomiadant-se per tornar. En ell el començament (el naixement) i el final (l'exaltació) són el mateix misteri. El misteri de la revelació que ofereix vida a desdir.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia de les hores: 1a setmana): Ap 1,1-4; 2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43 ■ **dimarts**: Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10 □ **dimercres**: Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28 ■ **dijous**: Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44 ■ **divendres**: Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48 ■ **dissabte**: Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40 □ **diu-menge** vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (litúrgia de les hores: 2a setmana): Dn 7, 13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jn 18,33b-37.

El text de l'evangeli d'avui és un fragment del discurs de Jesús, al final de la seva activitat, sobre la destrucció de Jerusalem i els darrers temps. El discurs ja és una peça difícil perquè combina les referències a la ruïna de Jerusalem i, al mateix temps, a les imatges apocalíptiques que envolten la creença en un judici al final de la història. Però encara es fa més difícil si agafem un fragment de la meitat del discurs sense possibilitat d'emarkar-lo i sense poder entrar en el tema d'estar amatents i vetllar, que és el que vol caracteritzar el discurs en l'evangeli segons Marc.

Tanmateix, com a darrer diumenge del cicle de Marc, la referència al final de la història i al que anomenem *el judici final* és una referència clàssica de l'acabament de l'any litúrgic, que no po-

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

47. Jesús és la confiança dels cristians

Hi ha en l'Evangeli un petit relat molt bonic (cf. Mc 6,45-52 i par.) en què Jesús anticipa durant la seva vida terrenal la proximitat d'ell als seus deixebles i la fa així més fàcilment comprensible per a nosaltres.

Després de la multiplicació dels pans, el Senyor ordena als deixebles que pugin a la barca i el precedeixin a l'altra riba, cap a Betsaida, mentre ell mateix acomiadarà la gent. Després ell es retira a la muntanya a pregar. Els deixebles estan, doncs, sols a la barca. Bufa vent contrari, el mar és mogut. Són amenaçats per la força de les onades i per la tempesta...

El Senyor sembla estar lluny, en pregària sobre la muntanya. Però com que està amb el Pare, ell els veu. I perquè els veu, ve cap a ells caminant sobre el mar,

puja a la barca amb ells i fa possible la travessia fins a la meta.

Aquesta és una imatge per al temps de l'Església —destinada precisament també a nosaltres. El Senyor és a la muntanya del Pare. Per això ell ens veu. Per això pot en qualsevol moment pujar a la barca de la nostra vida. Per això podem sempre invocar-lo i sempre estar segurs que ell ens veu i ens sent.

També avui la barca de l'Església, amb el vent contrari de la història, navega a través de l'oceà agitat del temps. Sovint hom té la impressió que s'ha d'enfonsar. Però el Senyor és present i ve en el moment oportú. «Me'n vaig i vinc a vosaltres» —aquesta és la confiança dels cristians, la raó de la nostra alegria.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

El reencantament del món

Són molts els homes i les dones del nostre entorn que cerquen la pau interior, col·laboren amb ONG, fan silenci, mediten, practiquen txi-kung i viatgen a Orient sense renunciar a Occident. No obstant això, és difícil adscriure'ls a una religió concreta: es consideren persones espirituals.

Les enquestes confirmen el retrocés de la pràctica religiosa a l'Europa occidental, a l'Estat espanyol i a Catalunya en particular. Però la fatiga del cristianisme europeu contrasta amb un creixent interès desvetllat per la dimensió espiritual, que coincideix amb la configuració de la cultura postmoderna. Alguns autors han definit aquest nou fenomen religiós com el *reencantament del món*.

Estudiar les espiritualitats desenvolupades en el context postmodern no resulta gens fàcil. La mateixa paraula *espiritualitat* és força polivalent. Podem definir-la com el ressò intern de les creences religioses apreses, però també com la intuïció del sagrat que brolla de l'interior de l'ésser humà quan capta el Misteri de l'existència.

Aspectes característics de la postmodernitat, com la desconfiança envers el racionalisme, la fragmentació del discurs i la ruptura amb la tradició, tenen una incidència especial en l'àmbit religiós. Ara bé, no podem reduir l'actual eferescència religiosa a un simple fenomen regressiu. Les noves recerques religioses poden ser una de les sortides existencials a la nova situació canviant, dispersa, mòbil i plural. En opinió de Juan Martín Velasco, el *misticisme postmodern* demostra la insatisfacció dels individus davant l'asfixiant cultura només tecnocientífica que domina les nostres societats.

Josep Otón

(*El reencantament postmodern*,
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

SANTORAL

18. ✠ Diumenge XXXIII de durant l'any. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. Dilluns. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. Dimarts. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. Dimecres. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. Dijous. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la músi-

ca (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. Divendres. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. Dissabte. Sant Andreu Dung-Lac, prevere, i companys màrtirs a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, màrtir (s. III); santa Fermina, verge i màrtir; santes Flora i Maria, verges i màrtirs a Còrdova.

ENTREVISTA

EULÀLIA TORT

Turisme comunitari

La periodista Eulàlia Tort ha complert un dels seus petits somnis: arran de la seva tesina sobre turisme comunitari a Guatemala, viure *in situ* tot allò que ha treballat en la tesina del màster en gestió cultural que ha cursat a la UB. Entre el juliol i el setembre, l'Eulàlia, diplomada (grau) en ciències religioses a l'ISCREB, va passar 40 dies fent de voluntària amb la Fundació Quetzal, visitant comunitats indígenes —les que havia estudiat— i compartint la realitat amb col·legues de la premsa guatemalenca. Com que l'experiència ha estat molt positiva per a ella, assegura que per Nadal hi tornarà. A la tesina —que ja ha aprovat—, l'Eulàlia tracta com convertir els recursos culturals de Guatemala en atractius turístics, sempre amb el rerefons del desenvolupament social de les comunitats indígenes i la protecció d'aquests béns.

Quina realitat has trobat a Guatemala?

Tot i que aquestes comunitats encara tenen molts reptes, m'he trobat amb una acollida extraordinària. Penso que la millor manera de conèixer una cultura és vivint-la; i quan algú t'obre les portes de casa seva només pots donar gràcies i aprendre de cada detall, de la seva vida quotidiana. He estat en comunitats pobres, sense recursos, però amb una dignitat aclaparadora.

I has fet algun voluntariat...

A més de la visita a les comunitats, sí, vaig estar fent de voluntària amb la Fundació Quetzal, una ONG que té la seu a Sabadell. Aquesta entitat té un menjador que diàriament atén 150 criatures de San Juan de La Laguna i properament posarà en marxa un hospital maternoinfantil. Petites llavors d'esperança tant a Guatemala com a Catalunya. Val la pena donar suport a aquesta feina, tant sobre el terreny com des de casa amb aportacions econòmiques.

Hi has trobat Déu en les persones que has ajudat?

No diria que he trobat Déu a Guatemala, perquè *ja ens coneixiem* de fa temps. Déu és en cadascun de nosaltres independentment del continent en què ens trobem. El que sí he viscut en primera persona són les benaurances: «Benaurats els pobres, perquè vostre és el Regne de Déu!»

Oscar Bardají i Martín

EVANGELIZAR

Sentido de la expresión Palabra de Dios

Se puede hablar del acto del primer anuncio como *acto germinal de transmisión eclesial de la Palabra de Dios*, como nos recordó el Sínodo de los Obispos sobre «la Palabra de Dios en la vida y la misión de la Iglesia» (Roma, octubre de 2008, propuesto a la Iglesia en la exhortación apostólica *Verbum Domini*, año 2010). Hay un sentido analógico de la expresión *Palabra de Dios*.

- En primera instancia, la Palabra de Dios es el mismo Jesucristo viviente, comunicador del amor del Padre a la humanidad.
- En segundo lugar, cabe hablar de la Palabra de Dios contenida en la Biblia, en la Escritura, como condensación escrita de todo lo que Jesucristo y los apóstoles consignaron como necesario para nuestra salvación.
- Y, en tercer lugar, cabe hablar de la Palabra de Dios en la transmisión eclesial de dicha Palabra, es decir, en la lectura e interpretación de la Escritura en la Iglesia y en la oferta de la Palabra a la humanidad a través de la predicación, los sacramentos y el testimonio de vida.

Pues bien, creemos que se puede afirmar que, en el humilde acto por el cual un laico o laica cristiano anuncia a alguien de su entorno la persona de Jesús como Salvador, se está dando —aunque de forma germinal y muy elemental— un primer acto de transmisión eclesial de la Palabra de Dios. En dicha circunstancia (asegurados los requisitos básicos de fe, discernimiento y sintonía eclesial por parte del comunicador), la revelación como Voz de la Palabra de Dios está siendo comunicada a un destinatario a través de las palabras de un seguidor de Cristo, que habiéndolo recibido en la Casa de la Palabra (la Iglesia), propone a otro peregrino por el camino (la Misión) el encuentro con el rostro de la revelación: Jesucristo resucitado.

En el mensaje final del Sínodo sobre la Palabra de Dios encontramos estas sugerentes metáforas: la Voz (la Revelación), el Rostro (Jesucristo), la Casa (la Iglesia) y el Camino (la Misión) como cuatro expresiones referidas a la Palabra de Dios viva.

Xavier Morlans

(*El primer anuncio. El eslabón perdido*, Ed. PPC, Madrid 2009)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Parlàvem d'aspectes de la fe que poden tenir una influència en la salut, una dimensió saludable: els Evangelis, la pregària, els sacraments, la força de l'Esperit, la comunitat cristiana, l'adhesió

a un estil de vida, la cosmovisió integradora. En podríem trobar encara més, però ens centrarem en aquests.

Començant pels Evangelis, que ens narren la figura de Jesús, que «*va passar fent el bé i curant els malalts*» (Fets 10), la bona notícia. Jesús no sols ofereix salut sinó que ell mateix és Salut: la seva mirada que ja transmet vida, els seus gestos que transmeten curació més enllà de les normes, com quan toca els leprosos o Maria Magdalena, com quan plora la mort de Llätzer, escolta els malalts i no dubta en saltar-se la llei i els preceptes per atansar-s'hi, encara que sigui dissabte.

Mostra actituds de sanació: sense emprar grans gestos de màgia, sinó a través de la proximitat amb l'altre, amb confiança, tendresa, senzillesa, alliberant de la culpa i oferint perdó. Sanació i reconciliació apareixen molt cops plegades.

Jesús segueix essent avui en dia font de sanació i salvació, Fill d'un Déu bo que ens estima i ens acompanya en el nostre patiment, Ell que ha vingut «perquè tinguem Vida i la tinguem en abundància» (Jn 10,10).

Montse Esquerda

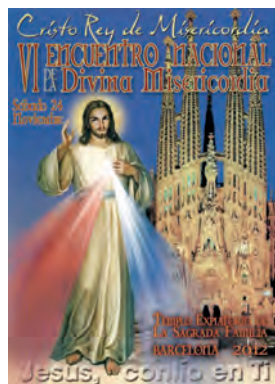
Testimoni missioner a la nostra diòcesi

Cada any, pels voltants del dia del DOMUND, la jornada missionera per excel·lència, la Delegació de Missions convida un missioner amb llarga experiència a països allunyats del nostre. Enguany el convidat ha estat l'Antoni Calvera, de la Congregació dels Pares Combonians. Aquest sacerdot ha compartit el seu testimoni de vida amb estudiants de diferents centres educatius i diverses comunitats parroquials. Els seus cinc anys viscuts a Etiòpia i dotze a Sudàfrica han marcat la seva vida missionera. En l'actualitat, la seva missió és

atansar la realitat de les comunitats africanes a la nostra. Segons informa la Delegació de Missions, aquesta és una forma d'ajudar la Diòcesi de Lleida a ser més oberta, al mateix temps que fomenta l'esperit universal de les nostres comunitats.

VI Trobada estatal de la Divina Misericòrdia

El proper dia 24 de novembre, al temple expiatori de la Sagrada Família de Barcelona, se celebrarà la VI Trobada Nacional de la Divina Misericòrdia.

Informació per als feligresos procedents de la ciutat de Lleida:

Punt de trobada: Parròquia Mare de Déu del Pilar (Passeig Ronda, 167-169).

Hora de sortida a les 10.15 h del matí (preguem la màxima puntualitat).

Preu per plaça: 20 euros.

Durant el trajecte pararem en una àrea de servei. Deixem al seu criteri el portar el menjar de casa o optar pel restaurant.

Per a una bona organització, els qui vagin en cotxes particulars o en autocars organitzats des de les seves parròquies, hauran de reservar les seves invitacions per telèfon (973 246 947), abans del 3 de novembre.

Grup coordinador. Apostolat de la Divina Misericòrdia

Actividades de UNER (Unión Nacional Eucarística Reparadora)

- **Exposició y adoración** del Santísimo de 6 a 7 h de la tarde, los últimos domingos de cada mes, en la Catedral (28 de octubre, 25 de noviembre y 30 de diciembre).
- **6 de noviembre**, a las 17 h, Casa de Acción Católica. Av. Blondel 11, 2.ª. Reunión de formación y Santa Misa. Consiliario: P. Joaquín Lax.
- **4 de diciembre**, a las 17 h, Casa de Acción Católica. Av. Blondel 11, 2.ª. Reunión de formación y Santa Misa. Consiliario: P. Joaquín Lax.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere
Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge 18 de novembre: Diada de GERMANOR (Dia de l'Església Diocesana)**
—Cloenda del Congrés Estatal d'Hospitalitats a Ourense (Galícia).
—Trobada interdiocesana de formació de catequistes a Santa Susanna (El Maresme).
—Pel·lícula a la Casa de l'Església: «El erizo», a les 18 h.
- **Dilluns, 19 de novembre:**
—Reunió Plenària de la CEE a Madrid (del 19 al 21).
—Recés de mossens a la Casa de l'Església.
- **Dimarts, 20 de novembre:**
—Primer curs Alpha a la Diòcesi de Lleida, a les 19.45 h.
- **Divendres, 23 de novembre:**
—Cadena interdiocesana de Pregària per les Vocacions (dies 3, 13 i 23 de novembre, dies de la Diòcesi de Lleida).
- **Dissabte, 24 de novembre:**
—Taller de catequistes sobre la Infància Missionera: «Els Sembradors d'Estrelles» (Av. de Blondel, 11, 3r), d'11 a 13.30 h.
—Confirmacions a Els Alamús, a les 19 h.
—Lectio Divina a la parròquia Sta. Maria Magdalena, a les 18 h.

AYUDANDO A VIVIR

«Pacem in Terris», una encíclica oportuna

El beato Juan XXIII publicó una «carta abierta al mundo» en plena Guerra Fría y con una opinión pública preocupada por la proliferación de armas de destrucción masiva. Era una llamada urgente, que buscaba promover la causa de la paz y la justicia en todos los ámbitos sociales, nacionales e internacionales.

Han pasado 50 años y el escenario político mundial ha cambiado bastante, pero aquella Carta-Encíclica sigue siendo muy luminosa y, todavía, tiene mucho que enseñarnos para vivir los retos actuales que también están comportando muchos enfrentamientos, como todos estamos viendo. La «Pacem in Terris» da una visión estimulante y esperanzada a un mundo que estaba y sigue estando muy necesitado de un mensaje de recuperación y esperanza, un mensaje que señale un camino para salir del atolladero en que, tan a menudo, quedamos cerradas las personas y los pueblos cuando nos enrocamos en actitudes y planteamientos que conllevan violencia, aunque sólo sea verbal. No porque haya divergencias evidentes entre personas

y grupos se debe perder el respeto que todos merecen.

La «Pacem in Terris» (según decía el actual Papa Benedicto XVI en abril pasado) «era y es un fuerte aldabonazo para participar en un diálogo creativo entre la Iglesia y el mundo, entre creyentes y no creyentes, como el Concilio Vaticano II se propuso promover».

Últimamente todo el mundo habla de Planes Estratégicos y de «hojas de ruta» para los próximos años. Es interesante y necesario que todos contribuyamos a mejorar las cosas de manera responsable y creativa. Pero hay que tomar más en serio la llamada de Jesús a vivir sin pretensiones de autosuficiencia. Esta es la que causa frustración en la humanidad desde su origen, como explica a su manera el libro del Génesis, describiendo el vacío, la incomunicación, la soledad radical, la desnudez existencial que llega a sufrir.

Podemos organizar el mundo sin Dios porque somos criaturas libres, pero sin Dios no haremos más que organizarlo contra el hombre. «Un humanismo

excluyente es un humanismo que se vuelve contra nosotros, porque el ser humano no se realiza a sí mismo si no es superándose» (cfr. *Populorum Progressio*, 42). Y a los cristianos nos corresponde anunciar y hacer ver con hechos que es más acertado vivir abiertos a «aquel que los hombres llaman Dios» (Santo Tomás de Aquino) y que, en Jesucristo, ha vinculado su propia causa trascendente a nuestra fragilidad.

Intentemos reencontrarnos como criaturas libres y responsables, sabiendo que todos estamos llamados a restaurar las realidades humanas haciendo obra de paz y hermandad. Sobre todo los cristianos, que somos por definición promotores de comunión.

Hace pocas semanas, el nuevo rector de la URL decía que invertir en educación es una garantía de futuro. ¿Por qué no empezamos por transformar el lenguaje estéril de la recriminación mutua que no lleva a ninguna parte?

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737